

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief juli 2011

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Vorig jaar rond deze tijd maakte Inti Huahuacuna de grote overstap van het oude, verwaarloosde wijkgebouw in de wijk Zarzuela, naar het nieuwe eigen opvanghuis in de wijk Almudena. Het is niet te geloven dat we alweer bijna een jaar verder zijn! Natuurlijk moest iedereen in het begin zijn weg vinden in dit nieuwe huis, maar ik had nooit durven denken dat we zo snel gewend zouden zijn aan deze nieuwe plek en de extra ruimte.

Nu de startproblemen en kinderziektes van het huis, die nu eenmaal bij een nieuw pand op je afkomen, zijn opgelost, willen we gaan kijken hoe we ons werk verder kunnen ontwikkelen in de toekomst. Wat hoop ik dat jullie deze weg samen met mij en onze niños willen gaan bewandelen!

Graag wil ik jullie in deze nieuwsbrief laten meegenieten van de enthousiaste verhalen van enkele Peruaanse teamleden en kinderen, over hoe zij het nieuwe huis ervaren. Verder kunnen jullie de verslagen lezen van enkele vrijwilligers en meer algemene informatie over ons werk.

Na het lezen van het wel en wee van onze niños hoop ik intens dat jullie ons werk nogmaals kunnen steunen.

Veel leesplezier, Marianne Schepers.



Dankzij jullie steun kunnen wij genieten van deze heerlijke maaltijd!



Verhaal van Goyo, 8 jaar

Ik voel me gelukkig bij Inti Huahuacuna. De profes zijn heel lief en zorgen altijd voor mij. Het huis is veel mooier en fijner dan mijn school, want hier zijn de profes vriendelijk. Vandaag hebben ze mij geleerd respect te hebben voor andere kinderen.

Ook vind ik het heel fijn dat er veel kinderen komen, waarmee ik fijn kan spelen en dat vind ik heel leuk. Ik maak graag mijn huiswerk en als ik klaar ben mag ik verhaaltjes lezen in een boek. Daarna ga ik spelletjes doen en voetballen met de andere kinderen en ik vind het heel fijn op het sportveldje, omdat niemand boos tegen mij doet.

Aan het einde van de dag krijgen we lekker warm eten en morgen ga ik weer terug naar Inti Huahuacuna.

Goyo.

Ervaringen Dolores in het nieuwe huis

Ongeveer 11 jaar geleden begonnen we ons werk in het wijkgebouw van Zarzuela. Het ontbrak ons aan alles, de lokalen waren erg klein en we hadden maar één gat in de grond wat voor alle kinderen dienst deed als toilet. Dankzij de inzet van Marianne konden we na 2 jaren gelukkig twee toiletten bouwen, een douche en een piepklein keukentje, waar we voor de kinderen een bord pap konden bereiden. Iedere keer als er iemand in de wijk overleed werd de overledene opgebaard in ons handvaardigheidslokaal en dit betekende dat we dit lokaal, tot groot verdriet van de kinderen, een week lang niet konden gebruiken. Dit was de reden waarom we, ondanks onze beperkte financiële middelen, bleven dromen van een eigen huis.



Nu, 12 jaren na datum, in het bezit van een eigen opvanghuis voor onze kinderen, kunnen wij met trots terugkijken op de behaalde resultaten. Dankzij het nieuwe huis kunnen wij de kinderen meer mogelijkheden bieden. Dit huis maakt de kinderen en mij heel vrolijk, want het is hartverwarmend om te zien hoe de kinderen dit huis zien als hun thuis. Hier kunnen wij de kinderen een veilige opvang bieden, gericht op datgene wat zij zo hard nodig hebben en gericht op de behoeften van het team.

We dachten dat we met het hebben van het huis onze droom verwezenlijkt hadden, dat we klaar waren. Maar ik realiseer me nu dat dit nog maar het begin is en dat we nu nieuwe uitdagingen kunnen aangaan voor de continuïteit van ons project. Het zien van de gelukkige gezichten van de kinderen, en van jongeren zoals Richard, Phersi en Sandra wiens studie we betalen uit donaties en die voor hun studie knokken omdat zij dromen van een echte baan, geven ons de kracht en het vertrouwen om met ons werk door te gaan.

Dit werk vereist een grote inzet en toewijding, aangezien deze groep kinderen dagelijks met grote problemen in aanraking komt. Ze vertonen vaak negatief gedrag en hebben identiteitsproblemen, doordat zij opgroeien met de slechte normen en waarden van de straat en door de trauma's die zij hebben opgelopen door mishandeling en seksueel misbruik.

Elke dag is het een uitdaging om hun zelfvertrouwen en zelfbeeld te versterken. Het is heel fijn om te zien dat alleen al door een lach deze kinderen zich gelukkiger voelen. Je moet vooral ook niet vergeten dat jezelf ook ooit kind geweest bent.



Ik herinner me dat ook ik me belangrijk en gewaardeerd voelde als iemand mij een paar minuten van zijn tijd schonk.

Nu heb ik van mijn kant laten zien wat het werken met deze kinderen met mij en het team doet, maar ik weet zeker dat als jullie met de kinderen zelf zouden spreken zij nog veel beter kunnen verwoorden hoe blij zij zijn met de hulp van Inti Huahuacuna, want zij zijn de beste ambassadeurs van ons werk. En jullie, lieve donateurs, nog jaren zullen jullie kunnen meegenieten van de verhalen van de kinderen van Inti Huahuacuna en hun familie, die dankzij jullie steun hun droom kunnen verwezenlijken en een waardig leven kunnen leiden.

Het heeft me ontzettend goed gedaan om dit verhaal voor jullie te schrijven. Door een beetje te mijmeren over het verleden, voelde ik weer extra de waarden van het heden. Mijn verhaal herinnert me aan de ene kant aan de verantwoordelijkheid die ik draag tegenover de kinderen, het team, Marianne, het bestuur in Nederland, maar aan de andere kant voel ik tegelijkertijd de geweldige steun die Marianne en ik van jullie allen mogen ontvangen. We staan niet alleen! Ik wil jullie van harte bedanken voor jullie financiële steun en voor het feit dat jullie deel uit willen maken van onze droom.

Een warme omhelzing,
Dolores Suárez

Verslag presentatie Inti Huahuacuna

Op 18 december 2010 verzorgden we een presentatie over ons werk op het marktplein van de Mercado Central. We hadden veel geluk die dag, want ondanks het regenseizoen was het droog. Regelmatig proberen we meer bekendheid aan ons werk te geven, waardoor straatverkopertjes kennis kunnen maken met ons werk.



Er was een enorme belangstelling en dat heeft ons een heel goed gevoel gegeven. Er waren zelfs mensen die foto's van ons namen. We hebben bewust gekozen voor het marktplein van de Mercado Central, omdat hier veel moeders van onze kinderen werken. Vaak is het moeilijk om de ouders van de kinderen van Inti Huahuacuna bij ons werk te betrekken, en dit is een uitstekende manier om ook met hen te kunnen praten. Veel moeders kwamen naar onze kraam en waren zeer geïnteresseerd in ons werk. Anderen wilden zelfs weten waar ons opvanghuis ligt! We hadden tafels meegenomen naar de markt en daarop het werk van de kinderen uitgesteld. Tevens voerden de kinderen een prachtige dans op, en vol trots kan ik zeggen dat onze kinderen echte artiesten zijn.

Stiekem hadden we gehoopt nog wat zelfgemaakte kaarten te verkopen, maar dat is helaas niet gelukt. Maar de moeders en andere kinderen wilden wel heel graag weten hoe de kinderen de werkstukjes hadden gemaakt, en ze bekeken met grote ogen de boeken en sprookjes die we hadden meegenomen.

Die dag waren er ook kinderen, diep uit de bergdorpen, aan het verkopen op straat. Dit zijn nou echt de kinderen die de hulp van Inti Huahuacuna zo hard nodig hebben! We hebben hen ons adres gegeven en gevraagd of ze met ons mee wilden gaan kijken naar ons opvanghuis. Maar de kinderen gaven aan dit van hun ouders niet te mogen, aangezien zij al hun tijd moeten besteden aan hun werk, en hun werk is de straat. Toch

denk ik dat het goed is dat zeker deze kinderen weten dat Inti Huahuacuna niet ver van de Mercado Central is, zodat zij in geval van nood altijd bij ons kunnen aankloppen.

Onze niños hebben met volle teugen genoten en het was heel mooi om te zien hoe zij vol trots alles wilden vertellen en laten zien over hun Inti Huahuacuna.

Ervaringen Profe Flor in het nieuwe huis

De verhuizing van ons project naar het nieuwe huis heeft voor iedereen drastische veranderingen met zich meegebracht. Niet alleen voor het team, maar zeker ook voor de kinderen. Dit kunnen we afleiden uit de dagelijkse verhalen van de kinderen. Ze vertellen ons dat ze zo genieten van de ruime lokalen, dat ze zich zo op hun gemak voelen, dat het huis zo schoon is en niet stinkt, dat het huis zoveel vrolijker en lichter is, en dat het niet te vergelijken is met het wijkgebouw in Zarzuela. Ook de nieuwe kinderen uit de wijk Almudena zijn heel positief en zeggen regelmatig dat het geweldig zou zijn als ze op hun school op dezelfde wijze begeleid zouden worden als door het team van Inti Huahuacuna.



Voor ons als team is het verschil met het oude gebouw echt ongelooflijk groot. We hebben veel gelukkige, maar ook verdrietige, ervaringen beleefd in Zarzuela en we bewaren dan ook een warme herinnering aan onze tijd in dat wijkgebouw. Maar het werken in dit huis, met alle mogelijkheden die het biedt, geeft ons niet alleen een grote zekerheid maar ook veel gemak. In dit huis kunnen niet alleen de kinderen, maar ook het team, zich ontwikkelen en ontplooiën, en kunnen wij grotere uitdagingen aangaan. We kunnen veel dynamischer en veelzijdiger zijn, omdat dit ons eigen huis is en dat is een enorme stimulans.

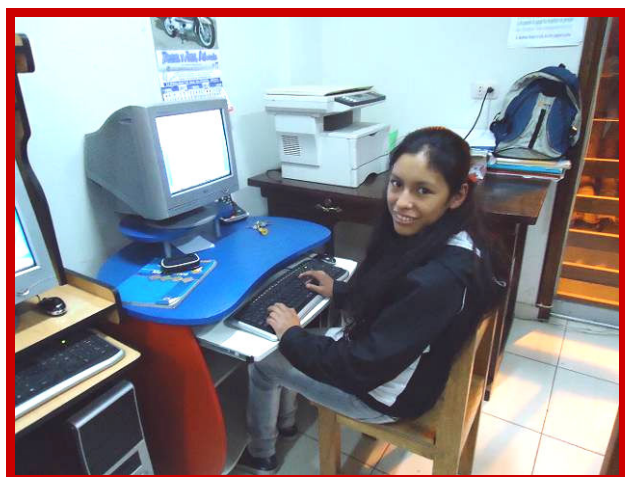
Mij persoonlijk geeft het me na zoveel jaren een grote tevredenheid en een goed gevoel te zien hoe het project groeit, niet alleen kwantitatief en kwalitatief, maar in zijn totaliteit. De veranderingen die ons werk heeft ondergaan zijn tastbaar. Vaak is het nodig om letterlijk een ruimte te zien en te voelen, om echt te weten dat wij voortaan altijd kunnen rekenen op dit huis, en om met nieuwe kracht en goede moed door te kunnen gaan met het werk dat we zoveel jaren geleden begonnen zijn. Inti Huahuacuna heeft een toekomst en dat voelt zó goed!

Un abrazo,
Flor Esteban Ninantay

‘Mijn Inti Huahuacuna’ door Arasely, 14 jaar

Al vanaf dat ik nog een klein kind was kom ik bij Inti Huahuacuna. Jaren kwam ik dagelijks naar Zarzuela en had het daar fijn, ondanks dat de lokalen veel te klein waren, er teveel kinderen in een lokaal speelden en we niet buiten konden spelen. Ik vond het vaak moeilijk als de kinderen gingen duwen en trekken. Toch ging ik iedere dag weer terug, want ook thuis was het altijd heel druk en daar had ik geen lieve profes die me helpen.

Maar nu voel ik me heel gelukkig in het nieuwe huis, want ik ben nog nooit in zo’n mooi, vrolijk huis geweest. Het is echt het huis van mijn dromen geworden. Nergens anders in Cusco heb ik een plek waar de profes naar me luisteren en me helpen met mijn huiswerk.



Nergens kan ik zo fijn spelen en me vermaken, dan nu in het nieuwe huis van Inti Huahuacuna. Alles is beter dan in Zarzuela. Eindelijk hebben de kinderen de ruimte in de lokalen, waardoor we elkaar niet meer hoeven te verdringen om een eigen plekje te hebben. Echt alles is fijn bij Inti

Huahuacuna, maar het aller-fijnste is de speelplaats die we nu hebben, waar we kunnen volleyballen. Elke dag geniet ik van het sporten op het sportveldje, en dat maakt me heel gelukkig.

Niet alleen ik, maar ook mijn zusje en alle andere kinderen van Inti Huahuacuna zijn tevreden en blij dat we zo’n speciale plek hebben, waar we kunnen leren, maar bovenal ook kunnen spelen.

Arasely.

Ervaringen Profe Richard in het nieuwe huis

Mijn naam is Richard, ik ben 31 jaar en computerdeskundige. In het oude gebouw van Zarzuela werkte ik als profe bij Inti Huahuacuna in het spelletjeslokaal en in het nieuwe huis van Inti Huahuacuna ben ik verantwoordelijk voor de bibliotheek. Een groot gedeelte van mijn werk bestaat uit het begeleiden van de kinderen bij het maken van hun huiswerk. Dit is erg belangrijk voor hun educatieve ontwikkeling. Ik moedig de kinderen altijd aan om de computer goed te leren gebruiken als communicatie- en informatiebron.



Daarnaast wijs ik op het belang van het gebruik van boeken, om te voorkomen dat zij volledig afhankelijk worden van het gebruik van het Internet. Mijn werk bestaat verder uit het organiseren van activiteiten met de rest van het team en de directie, zodat er een interactie is tussen de diverse lokalen.

Als profe in de bibliotheek is het hartverwarmend de toewijding van de kinderen te zien en in je hart te weten dat je deel uitmaakt van hun leven, dat je eraan kunt bijdragen hen te vormen tot goede mensen met normen en waarden, en te mogen leren van de kinderen zelf. Zolang als ik al bij Inti Huahuacuna werk heb ik de behoefte om uit te leggen, dat mijn werk bijdraagt aan de ontwikkeling van kinderen die de toekomst van

ons land zijn. Het doet me dan ook erg goed dat ik hieraan een bijdrage kan leveren.

We hebben altijd verschillende soorten kinderen, met verschillende problematieken en geschiedenissen, maar bovenal met verschillende leefomstandigheden. In het begin is het altijd moeilijk om te weten wat zij precies nodig hebben, maar na verloop van tijd bouw je een relatie op, krijgen zij vertrouwen in mij en kan ik hen beter helpen en begrijpen. Het is niet altijd gemakkelijk om een kind met een specifiek probleem te helpen, maar gelukkig kan ik altijd rekenen op de hulp en het luisterend oor van de andere teamleden om te weten hoe ik het probleem moet aanpakken.



Ik heb dit werk bij Inti Huahuacuna aangenomen, omdat het een vreugde is te kunnen werken met kinderen die speciale zorg nodig hebben en bovenal met kinderen die door de gemeenschap en hun eigen ouders of familie nauwelijks geaccepteerd worden.

Ik voel me een rijk mens dat ik werk heb dat me gelukkig maakt en daarnaast schenkt het werken met deze kinderen me veel voldoening, want er valt altijd wel iets met hen te beleven. Het is geweldig dat wij door ons werk kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van een gemeenschap met betere mensen. Op straat lopen deze kinderen namelijk altijd het risico dat zij vervallen in de criminaliteit, prostitutie of in handen van mensen die hen seksueel misbruiken of kinderarbeid laten verrichten.

Ik wil met kansarme kinderen werken, omdat ik denk dat we hen kunnen stimuleren en kunnen helpen om hun leefomstandigheden te verbeteren. Deze kinderen kunnen nooit rekenen op de hulp van hun ouders en hebben hierdoor nooit een juist referentiekader. Door hen de juiste skills te geven, zoals onderwijs en een warme, veilige plaats met vriendelijke mensen (profes),

kunnen wij een bijdrage leveren aan een positieve ontwikkeling van hun leven en hun ontwikkeling. Het draait namelijk niet alleen om werken bij Inti Huahuacuna, maar het gaat veel meer om het voelen van daadwerkelijke zorg en vriendschap voor deze kinderen en de drijfveer hen echt te helpen.

Bijna altijd zie je in het begin angst in de ogen van de kinderen, maar in ons opvanghuis winnen wij hun vriendschap, en helpen wij hen vertrouwen te hebben in het team, de andere kinderen en in zichzelf. Hierdoor krijgen zij de kracht hun zorgen met ons te delen en hun weg te vinden in het moeilijke leven dat zij leiden. Het is voor hen van essentieel belang te weten dat er mensen zijn die ook van hen houden, die hen willen helpen en die zij kunnen vertrouwen. Het is lang niet altijd gemakkelijk hun vertrouwen te winnen, maar met veel tijd, geduld en vriendelijkheid hebben wij inmiddels veel niños die al jaren naar ons toekomen. De kinderen voelen dat zij deel uitmaken van Inti Huahuacuna en voor hen voelen de profes als hun familie en Inti Huahuacuna als hun thuis. En het meest mooie vind ik dat we dit alles bereiken dankzij jullie steun, waarvoor mijn grote dank.

Een hartelijke groet,
Richard

Verhaal van de familie Gallegos Oquendo *(verslag van Ruth Anali)*

Mijn naam is Ruth Anali, ik ben 10 jaar oud en zit in groep 7 van de basisschool. Mijn broertje Josue is 6 jaar en wij gaan heel graag naar Inti Huahuacuna om te spelen en om nieuwe dingen te leren. Eerst gingen we altijd naar Zarzuela en nu gaan we naar het nieuwe huis in de wijk Almudena.



Ik vind het heel verdrietig dat mijn ouders blind zijn. Iedere ochtend en avond zie ik dat mijn moeder huilt en ik vraag dan ook elke dag aan God dat hij het zicht aan mijn ouders teruggeeft. Daarom doe ik heel goed mijn best op school en bij Inti Huahuacuna, want later als ik groot ben wil ik heel belangrijk werk hebben, zodat ik genoeg geld heb om mijn ouders te laten opereren. Ook mijn broertje vindt het heel erg dat mijn ouders blind zijn. Hij zegt dat hij later dokter wordt en dan zal hij nieuwe ogen voor hen kopen.



Mijn moeder praat er heel vaak over dat ze zoveel pech heeft dat ze blind is. Mijn moeder is blind vanaf haar 12 jaar, na een mislukte operatie in het ziekenhuis. Nog steeds begrijpt ze niet dat ze blind is geworden en ze is heel bang dat Josue en ik ook blind worden. Ook maken onze ouders zich er zorgen over dat wij niet goed genoeg ons best doen op school, en daarom komt ze vaak naar school en naar Inti Huahuacuna, om te vragen of de profes ons met ons huiswerk willen helpen.

Mijn papa werkt heel hard voor ons, maar ook hij vindt het heel erg dat hij blind is en hoopt nog steeds dat hij eens op een dag weer kan zien. Hij is pas 3 jaar blind, omdat hij heel hard op zijn hoofd is gevallen en toen is hij beetje bij beetje blind geworden. Papa moet om 07.00 uur naar zijn werk vertrekken en hij komt pas laat 's avonds thuis. Hij werkt in een kleine kiosk van het blindeninstituut, waarin hij snoepjes verkoopt. Elke ochtend breng ik papa naar de bushalte. Daar neemt hij de bus, tot een paar straten van zijn straatwinkeltje vandaan. Met behulp van zijn blindenstok loopt hij dan naar zijn winkeltje, maar hij is altijd bang dat men hem iets aandoet op straat. Daarom ga ik papa 's avonds altijd bij zijn winkeltje ophalen, en dan gaan we samen

naar huis met het beetje geld dat papa verdiend heeft.

Wij wonen met heel veel gezinnen in een huis en we delen allemaal dezelfde wc. We hebben twee kamers. In een kamertje kookt mijn moeder en daar kunnen we eten en in het andere kamertje slapen we met z'n vieren in twee bedden. Daarom is het zo fijn dat mijn broertje en ik bij Inti Huahuacuna ons huiswerk kunnen maken en dat zij ons schoolgeld en onze schoolspulletjes betalen. Josue en ik waren hier heel blij mee, en mama ook, en ze heeft samen met ons onze schriften gekaft.

Jammer genoeg kan ik niet elke dag komen, want we wonen ver weg en ik moet mijn papa altijd halen en brengen en ik moet mijn moeder en oma helpen met het maken van bier. Als we dit bier verkopen heeft oma ook te eten en kunnen we de huur betalen. En dan zijn we allemaal gelukkig.

Tot ziens,
Ruth Analí y Josue

Een droom wordt werkelijkheid *(verslag van bestuurslid Dorris Duurland)*

Al jaren koesterde ik de droom om Inti Huahuacuna in Peru te gaan bezoeken. En eindelijk was het dan zo ver, in het najaar van 2010 ben ik naar Peru vertrokken om als vrijwilliger met de kinderen te gaan werken.



Voor mij was het een heel bijzondere reis. Al vanaf het begin dat Marianne naar Peru is gegaan, volg ik haar belevenissen met veel belangstelling. En vanaf het eerste moment ben ik als bestuurslid direct betrokken bij onze stichting Inti Huahuacuna, waardoor ik het reilen en zeilen van het project natuurlijk op de voet volg. Door

de vele sprekende verhalen van Marianne door de jaren heen, had ik het gevoel dat ik de mensen in Peru al een klein beetje kende, de cultuur, enkele kinderen, Dolores, het team, zonder ze ooit gezien te hebben. Nu ging ik haar Peruaanse familie dus echt ontmoeten!

En natuurlijk was het erg bijzonder om ons nieuwe opvanghuis te gaan zien! Marianne had de laatste jaren zo hard gewerkt om de wens van een eigen opvanghuis te verwezenlijken en op 11 september 2010 is ons huis officieel geopend. Ik verheugde me er enorm op om daar met de kinderen te gaan werken.

Om aan de hoogte te wennen heb ik enkele dagen rustig aan gedaan, maar toen kwam eindelijk het moment om voor het eerst naar het opvanghuis te gaan! Met nieuwsgierigheid en een zekere spanning stapte ik dan ook met Marianne in de taxi naar Almudena. Al bij de deur van het opvanghuis vielen me direct de sprekende kleuren op en toen ik verder liep zag ik grote lichte lokalen en een heus sportveldje, waar de eerste kinderen al liepen te ravotten met een voetbal. Wat een prachtig, vrolijk kinderkuis is het geworden! Hier kunnen de kinderen echt spelen, echt kind zijn, even los van de sores van alledag.

Met opgetogen gezichtjes kwamen ze in groepjes of alleen het gebouw binnen, altijd even groetend en een knuffel, om hun aanwezigheid aan te melden. Ik zag al snel dat ze het naar hun zin hebben, dat ze zich veilig en vertrouwd voelen bij Inti Huahuacuna.



Tijdens mijn werk in het opvanghuis was ik ingedeeld als hulp van Profe Flor in het handenarbeidlokaal. Flor bedacht een activiteit en samen zorgden we ervoor dat de kinderen bezig waren en hielpen we ze, daar waar nodig was. Ik vond het leuk om mee te fröbelen en te knutselen,

maar vooral ook heb ik genoten van het contact met de kinderen. Aanvankelijk voelde ik me een beetje schutterig, had het gevoel niet echt uit de voeten te kunnen vanwege het gebrek aan woorden, maar door aan de slag te gaan kwam het Spaans vanzelf. Ook met handen en voeten en met vragen kwam ik een heel eind en de kinderen waren heel bereidwillig om me te helpen als ik of zij iets niet begrepen. Wat had ik het naar mijn zin! Geweldig al die smoeltjes, groezelig en wel, verschillende met hun tong uit de mond, enthousiast aan de slag. En als er een werkje af was, stonden ze al weer in de rij voor een tweede poging. Ze konden er geen genoeg van krijgen!

Elke vrijwilliger die bij Inti Huahuacuna gaat werken, wordt gevraagd een werkplan te maken, waarin een activiteit staat beschreven, die ze samen met de kinderen gaat uitvoeren. De activiteit kan te maken hebben met een hobby, opleiding of werksituatie of gewoon iets wat de vrijwilliger leuk vindt om te doen.



Ik hoefde natuurlijk niet lang na te denken, ik wilde als fotograaf iets met fotografie gaan doen. Toen Gerdie, het schoonzusje van Marianne, hoorde dat ik naar Peru zou gaan, had ze voor mij al bedacht dat ik een fotoalbum met de kinderen zou kunnen maken. Ze werkte een voorbeeld uit en zorgde dat alle materialen voor handen waren. Toen ik het album zag, was ik meteen enthousiast. Het zag er geweldig uit!

Een eigen fotoalbum zou voor de kinderen ook erg bijzonder zijn. De meeste van hen hadden waarschijnlijk nog nooit een foto van zichzelf gezien, of er ooit een gehad. Om dan een eigen albumpje te hebben, met daarin enkele foto's van zichzelf en het opvanghuis, zou natuurlijk een zeer waardevol bezit zijn. Voor het maken van een album moesten er eerst foto's komen en gedurende de eerste weken heb ik mijn camera

meegenomen naar het project. Aanvankelijk waren de kinderen een beetje verlegen, en draaiden ze zich van me af als ik eraan kwam met dat grote apparaat. Maar gaandeweg de week, werd het toch wel interessant. Zeker als ze even op het schermje mochten kijken hoe ze op de foto stonden. Het duurde niet lang meer of ze gingen er echt voor zitten. "Profe, una foto", werd er dan geroepen. Ze kregen er plezier in!

Officieel hadden zich 32 kinderen ingeschreven voor de workshop, maar het werden er steeds meer. Het was een drukte van belang in het handenarbeidlokaal, omdat de kinderen hadden gehoord wat er voor een activiteit zou zijn. Ik had niet van al deze kinderen een foto voor handen, maar gelukkig had ik ook verschillende foto's gemaakt van het team en het gebouw. Zo zouden ook deze kinderen een foto in hun albumpje hebben. En wat een geweldige feest! De kinderen genoten met volle teugen. Ze hadden de foto's van zichzelf, waar ze erg trots op waren en verder van allerhande dingen om hun albumpje op te fleuren. Glitters, bloemetjes, papier, hartjes, blaadjes, rondjes, draadjes, lintjes. De meest prachtige creaties werden er gemaakt! Het deed me enorm goed om de kinderen zo enthousiast en trots te zien op hun eerste eigen fotoalbum. Een geweldige idee van Gerdie!

De kinderen van Inti Huahuacuna komen uit zeer arme gezinnen en vaak is er nauwelijks geld voor goede voeding. Vanaf het begin dat ik bij de stichting betrokken ben, is het eten voor de kinderen voor mij een belangrijk aandachtspunt. Eten is een eerste levensbehoefte en daarom wilde ik een gedeelte van het door mij vooraf ingezamelde geld dan ook besteden aan extra voeding voor de kinderen.



De kinderen zijn altijd met eten bezig, logisch natuurlijk als het nauwelijks voor handen is. Bij Inti Huahuacuna krijgen ze 3 keer in de week,

aan het einde van de middag, een voedzame warme maaltijd en een van deze keren was dat een vol bord nasi. Veel te veel voor de kleintjes, maar ze weigerden hun bord met eten in te leveren toen het tijd was om naar huis te gaan, ook al konden ze het niet op. Dan maar liever blijven zitten en dooreten. Gelukkig werd hun eten wat over was in een zakje gedaan, zodat ze het mee naar huis konden nemen. Toen was het goed en konden ook de kleintjes naar huis.



Op de andere twee dagen van de week krijgen ze alleen pap en dat vond ik erg triest als je de magere, ondervoede kindertjes zag. Daarom heb ik op die dagen broodjes met ham, bananen en ander fruit uitgedeeld. Elke keer raakte het me zeer om te zien hoe de kinderen met hongerige oogjes in een lange rij staan te wachten op hun portie. Zou er nog wat over zijn als zij aan de beurt waren? En ja, vele kinderen probeerden het opnieuw, gingen weer voor een tweede keer in de rij staan in de hoop dat je hun gezichtje niet herkende van eerder. Geef ze eens ongelijk!! Verder ben ik erg blij dat ik een aandeel heb kunnen leveren in de inrichting van de keuken van ons nieuwe huis, zodat de kinderen nog lang verzekerd zijn van goede maaltijden.

Mijn verblijf in Cusco is voor mij een zeer bijzondere ervaring geweest, om het werk te zien en te ervaren, waar ik me samen met Marianne en Pauke vanuit Nederland voor inzet. Marianne zegt vaak: door er samen voor te gaan, maken we echt een verschil voor de kansarme kinderen, ook al is het nog maar zo klein. En dit heb ik intens gevoeld! Door het eten hoeven ze zich die

dag geen zorgen te maken om zich “staande” te houden. En scholing geeft ze de mogelijkheid om in de toekomst niet op straat te hoeven leven. Maar vooral ook kunnen de kinderen bij Inti Huahuacuna even kind zijn, spelen en hun dagelijkse beslommeringen vergeten.



Ik heb genoten van het werken met de kinderen! Natuurlijk werd ik ook vele malen geraakt door de trieste verhalen en schrijnende leefomstandigheden van de kinderen en het volk van Peru. En dan voelde het erg goed dat ik mijn handen uit de mouwen kon steken om het leed wat te kunnen verzachten en de kinderen een onbezorgde en fijne tijd in ons huis te geven. Een aai over de bol, vriendelijkheid en een beetje aandacht doen wonderen!

Het was fijn om het team van Inti Huahuacuna te leren kennen. Dolores en Flor werken er al vanaf het eerste moment en het zijn bevlogen vrouwen, die vechten voor de kinderen van het project. Ook de andere teamleden, Erick, Richard, Nathali en Josefina zijn erg begaan met de kinderen. Het was bijzonder om met ze samen te mogen werken.

Het was heel speciaal om samen met Marianne in Cusco te zijn en haar werk van dichtbij mee te maken. Als een vis in het water vindt zij haar weg en beweegt zij zich hier tussen haar tweede familie, haar tweede thuis. Samen met Dolores en het team knokt ze voor de kinderen in deze achterstandswijk in Cusco. Petje af voor haar tomeloze energie, geduld en vechtlust!!

In het verleden heb ik me over Marianne wel eens zorgen gemaakt als ik haar drukke programma zag, haar harde werk in Peru. Maar nu ik zelf in Cusco ben geweest begrijp ik haar inzet en drijfveren des te beter. Het werken met en voor de kinderen gaf ook mij vleugels, zeker als ik hun smoezelige, lachende en onbezorgde kopjes zag. Het werk gaf me veel voldoening en blijdschap, zozeer, dat ik inmiddels heb besloten

dat ik volgend jaar weer terug ga om met de kinderen te gaan werken!

Een hartelijke groet,
Dorris Duurland

Terugblik in de tijd door Andy, eens een kind van Inti Huahuacuna

Hola Holanda,

Vandaag ben ik op bezoek bij Inti Huahuacuna, mijn Inti Huahuacuna, om hen vol trots te vertellen dat ik inmiddels werk heb, gezond ben en op het goede pad ben gebleven. Dit alles heb ik geleerd bij Inti Huahuacuna. Veel van mijn vrienden die op straat zijn blijven leven hebben inmiddels kinderen, kinderen waar zij helaas niet voor kunnen zorgen. Ik heb me voorgenomen voorlopig nog niet te trouwen, want ik wil eerst een leven en sociale zekerheid opbouwen. Wat ik aan de andere kinderen bij Inti Huahuacuna heb gezien heeft mij bang gemaakt, dat als ik te jong kinderen krijg, ik hen geen goed leven kan bieden. Als ik hen niet dagelijks kan voeden zullen zij geen goede gezondheid hebben, en zullen zij op school niet kunnen presteren.

Dit is de reden waarom ik regelmatig nog even terug kom naar Inti Huahuacuna, om Dolores en Marianne, en het team te bedanken voor de mooie tijd die ik bij hen gehad heb. Ik heb dankzij hen, door de lessen over zelfrespect, en hoe een straatkind met zijn verdiende geld moet omgaan, veel geleerd over het leven en over mezelf. Helaas kan ik nu niet vaak naar Inti Huahuacuna komen, omdat ik inmiddels in Puerto Maldonado in de jungle woon. Wat zou het mooi zijn als Inti Huahuacuna ooit ook een opvanghuis kan starten in de stad waar ik woon, want ook hier is de armoede groot en hebben kinderen nauwelijks een toekomst.



Ik gun alle kinderen van Peru een Inti Huahuacuna, zoals ik dat gehad heb! Nooit ben ik Marianne vergeten en de andere vrijwilligers, zoals Los Vincents en Aurélie, en ik wil hen, mede namens mijn zusje Blanquita (*op de foto samen met Profe Marianne*) en mijn moeder, dan ook intens bedanken voor alles wat zij voor mij gedaan hebben. Vandaag heb ik voor het eerst pas begrepen hoe Inti Huahuacuna de steun die zij biedt kan betalen. Dat was voor mij de reden om u deze brief te schrijven, zodat u weet hoe belangrijk uw steun is en wat voor moois het mij, en andere kinderen van Inti Huahuacuna, gebracht heeft.

Muchas gracias,
Andy en Blanquita.

Levensverhaal van een vrijwilligster (*verslag van Aurélie Derreumaux*)

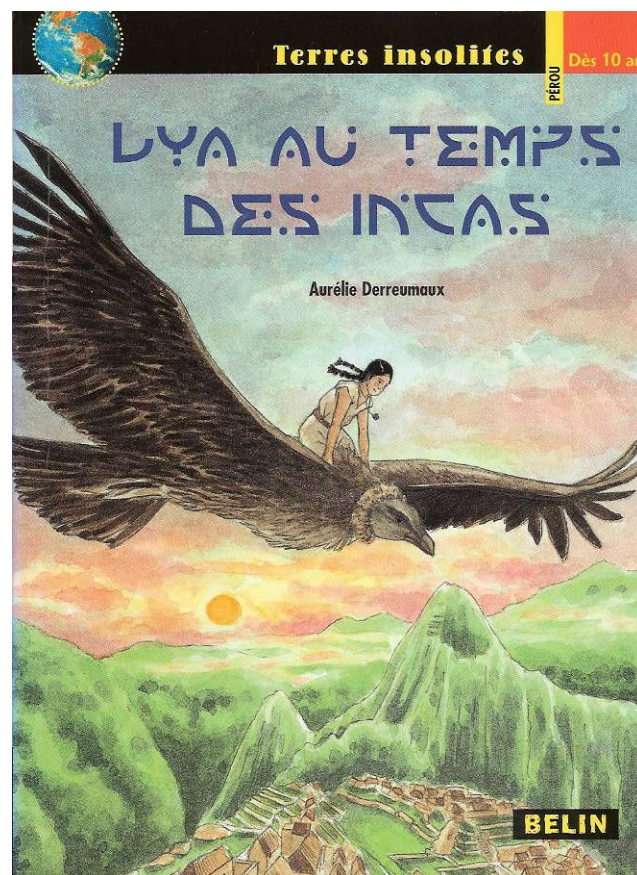
Mijn naam is Aurélie, ik ben 32 jaar oud en woon in Frankrijk. Ik heb Inti Huahuacuna 8 jaar geleden leren kennen, na mijn afstuderen. Sindsdien zijn wij elkaar nooit meer uit het oog verloren. Ik kan zelfs wel zeggen dat onze wegen zich op een speciale manier zijn blijven kruisen.

Ik heb in 2003 verschillende maanden als vrijwilligster bij Inti Huahuacuna gewerkt. In die periode heb ik een heel sterke band opgebouwd met de kinderen en een diepe vriendschap met Dolores en Marianne. Afscheid nemen van hen viel me ontzettend zwaar. Ik had het gevoel dat ik hen in de steek liet en dat kon ik niet accepteren van mezelf. Op dat moment had ik er echter geen idee van, dat dit het begin was van een nieuw avontuur.

Ik verliet Cusco met twee dingen, waarvan ik nooit had durven denken dat ik die zou krijgen: de liefde van een 6 jarig jongetje, Jhort genaamd, en een grote fascinatie voor de Inca cultuur.

Ik moet eerlijk zeggen dat terugkomen in Frankrijk me heel zwaar viel, aangezien mijn hart nog steeds in Peru was. Ik moest een weg vinden om in contact te blijven met Cusco, met de straatverkopertjes van Inti Huahuacuna. Daarom ben ik een verhaal gaan schrijven. Een verhaal over een 12-jarig Frans meisje, Lya, dat een magische halsketting vindt die aan de Incas behoort. Als zij die ketting om haar nek doet komt zij in Cusco terecht, in het Inca tijdperk. Hier begint een groot avontuur dat haar naar Machu Picchu brengt! Toen ik het verhaal af had schreef ik er een speciale opdracht in aan Dolores, Jhort, de kinderen van Inti Huahuacuna en een van de hoofdfiguren in mijn boek noemde ik Marianne.

Dit was mijn manier om hen te danken voor alle liefde en glimlachen die zij mij gegeven hadden.



Ik dacht dat dit het einde was van een prachtig verhaal, maar het leven bewaart mooie geheimen. Een paar maanden later werd het verhaal van Lya een boek en het boek werd gepubliceerd. Ik kon het gewoonweg niet geloven! In zekere zin heeft Inti Huahuacuna mij geholpen Lya te creëren en daarom besloot ik dat Lya op haar beurt ook iets voor Inti Huahuacuna terug zou moeten doen. Daarom geef ik van elk boek dat ik verkoop, en iedere presentatie die ik op scholen geef, een gedeelte van de opbrengst aan Inti Huahuacuna. En ik vertel de Franse kinderen dat zij, door het lezen van mijn boek, Peruaanse kinderen van dezelfde leeftijd helpen, kinderen die leven op de straten van Cusco, ver weg aan de andere kant van de wereld. Iedere keer kijken de kinderen me vol verbazing aan en dan komt er een grote glimlach op hun gezicht. En iedere keer, ook op dit moment, beseft ik waarom ik naar Peru ben gegaan en waarom ik dit boek heb geschreven. Dit alles had een betekenis.

Beetje bij beetje begon alles vanzelf zijn weg te vinden. Sommige leerkrachten die samen met hun leerlingen 'Lya' lezen gingen houden van Inti Huahuacuna en hebben besloten om een speciale actie te gaan organiseren om geld voor de stichting in te zamelen. Mijn collega's in Parijs

steunen ook het project door kleding en spelmaterialen op te sturen, gesteund door het bedrijf waar ik werk dat de verzendkosten betaalt. En langzaam aan leren mensen in Frankrijk Inti Huahuacuna kennen en volgen zij haar ontwikkeling.

Twee jaar geleden voelde ik dat er nog iets ontbrak in mijn leven. Het was inmiddels 6 jaren geleden dat ik bij Inti Huahuacuna was weggegaan, 'Lya' was een jaar daarvoor gepubliceerd, maar toch miste ik iets. En het is niet moeilijk te raden wat dit was. Ik snakke ernaar om terug te gaan naar Cusco. Dus kocht ik een vliegticket en met 40 kilo kleren ging ik "terug naar huis". En wie stond er op het vliegveld op mij te wachten? Jhort, die inmiddels 14 jaar was! Al die jaren waren we contact blijven houden, e-mails blijven schrijven, en spraken we via Skype met elkaar. En iedere keer als dit jongetje me vroeg: "Profe Aurélie, cuando regresas, wanneer kom je terug?", kromp mijn hart ineen. Daar, zittend op een bankje op het Plaza Kusipata, had ik mijn belofte waargemaakt die ik 6 jaren geleden gemaakt had, we waren weer samen.



Ik bracht het boek van Lya naar Inti Huahuacuna, daar waar het allemaal begon, en ik legde aan de kinderen uit dat ergens in Frankrijk kinderen van hun leeftijd, die dit boek gelezen hebben, de stichting helpen waar zij dagelijks naar toekomen. Eindelijk was voor mij het plaatje compleet. Nu heb ik rust van binnen. Ik weet dat ik eens weer terug zal gaan naar Cusco. Ik weet niet wanneer, maar wel dat ik dit wil.

Denken jullie dat hiermee mijn verhaal eindigt? Nee, hoor, want dankzij Lya heb ik een geweldige man ontmoet, die anderhalf jaar geleden ook de Inca trail in Cusco liep. Hij maakte een film van zijn avontuur en publiceerde een boek bij

GEO. Tezamen hebben wij besloten onze krachten als schrijvers te bundelen. Een nieuwe leefwijze die mij de mogelijkheid zal geven om het verhaal van Inti Huahuacuna verder te vertellen en om mensen bewust te maken van het geweldige werk van Inti Huahuacuna met de straatverkopertjes van Cusco.

Hartelijk dank dat ik mijn verhaal met jullie mocht delen. Aurélie

Steun van de Peruaanse organisatie Reniec

Vorig jaar heeft de Peruaanse regering een wet uitgevaardigd, dat ook kinderen vanaf 1 januari 2011 een identiteitsbewijs moeten hebben. Geen enkel Peruaans kind heeft dit, aangezien de ouders dit document niet kunnen betalen. Echter de gevolgen van het niet hebben van een identiteitsbewijs zijn niet mis. Zonder dit bewijs zullen kinderen niet meer op school worden toegelaten en worden zij niet meer geholpen in het ziekenhuis.

Daarom heeft Inti Huahuacuna bij de organisatie Reniec gevraagd of zij in ons opvanghuis onze kinderen gratis dit identiteitsbewijs wilde komen uitreiken. Het was die dag een drukte van jewelste. Ondanks dat veel kinderen geholpen konden worden, moesten de medewerkers van Reniec helaas toch enkele kinderen teleurstellen. Een kind moet een rechtszaak beginnen, aangezien haar vader destijds bij de Gemeente als geboortedatum 30 februari heeft opgegeven. Dit ligt in het geboorteregister vastgelegd en kan alleen door middel van een rechtszaak gewijzigd worden.



Een ander kind kreeg het niet, omdat de vrouw die erbij was niet haar biologische moeder is. Het kind is door haar moeder afgestaan, omdat

ze er niet voor kon zorgen. Maar deze vrouw heeft het kind niet officieel geadopteerd. Ze weet niet wat ze doen moet, want ze heeft niet de financiële middelen om dit kind te adopteren en ze is bang dat ze het kind kwijt raakt als ze deze adoptieprocedure in gang zet. We hebben haar doorverwezen naar een advocaat, die dit voor haar zal uitzoeken.

Het is voor de kinderen een enorme steun, dat zij nu in het bezit zijn van dit document. Niet alleen de kinderen, maar ook Inti Huahuacuna heeft er een goed gevoel aan overgehouden, want het is fantastisch dat een Peruaanse organisatie vrijwillig een bijdrage heeft geleverd aan het welzijn van de kansarme kinderen van haar eigen stad.

Steun Inti Huahuacuna met een cadeaubon!

Regelmatig horen we van mensen dat ze een cadeautje moeten kopen voor iemand, die aangeeft echt geen wensen te hebben. Toch wil men niet altijd met lege handen op een feest aankomen, en daarom hebben wij hierop iets bedacht. We hebben cadeaubonnen ontworpen, die je bij de Stichting Inti Huahuacuna kunt kopen.



Actualisatie website

Nu we in het nieuwe opvanghuis zitten moest ook onze website worden aangepast. Dit was tevens een mooi moment om ook nieuwe foto's te plaatsen, zodat het geheel er weer enkele jaren tegen kan.

Vol trots kan ik jullie melden dat deze grote truc gelukt is, mede dankzij de steun van Robert van Sluis, die als grafisch ontwerper vrijwillig onze website onderhoudt. Bekijk daarom eens onze website! Op de welkomspagina kunnen jullie nu ook een prachtig promotiefilmpje van ons project bewonderen, dat gemaakt is door Jorrit Konings, die ook als vrijwilliger in ons opvanghuis heeft gewerkt.

Breng uw stem uit bij Specsavers

Sinds mei 2010 is de Stichting Specsavers Steunt in het leven geroepen. Iedere Specsavers-winkel draagt haar steentje bij. Per verkochte bril of verkocht hoortoestel wordt een vast bedrag aan de Stichting gegeven. Dit bedrag wordt vervolgens gedoneerd aan lokale initiatieven. De 2 projecten met de meeste stemmen worden een jaar lang gesteund door de dichtstbijzijnde Specsavers-winkel. Ik heb Inti Huahuacuna ook aangemeld. Op **17 juli** a.s. wordt de actie gesloten. Het is geweldig als jullie, zolang het nog kan, ook **dagelijks 6x** jullie stem uitbrengen op onderstaande site!

<http://www.stichtingspecsaverssteunt.nl/alle-goede-doelen/noord-brabant/specsavers-uden/>

Wat zou het mooi zijn als Inti Huahuacuna een van de gelukkige is!!

Lieve mensen

In bovenstaande verhalen hebben jullie kunnen lezen, hoe belangrijk Inti Huahuacuna is voor de kansarme kinderen van Cusco. Jullie financiële hulp blijft daarom onmisbaar. Wij hopen dan ook in de toekomst te mogen blijven rekenen op jullie, de vrienden van Inti Huahuacuna.

Muchas gracias!

Marianne

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Inti Huahuacuna te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

Betaalrekening 9233476 ten name van Stichting Inti Huahuacuna, Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsakte is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.intihuahuacuna.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers.